

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο πενταμελές τμήμα)
της 29ης Σεπτεμβρίου 2000 *

Στην υπόθεση T-87/98,

International Potash Company, με έδρα στη Μόσχα (Ρωσία), εκπροσωπούμενη από τους J. F. Bellis και R. Luff, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο του A. F. Brausch, 8, rue Zithe,

προσφεύγουσα,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενου από τον S. Marquardt, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενο από τον H.-J. Rabe, δικηγόρο Αμβούργου, και τον G. Berrisch, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον A. Morbilli, γενικό διευθυντή της διευθύνσεως νομικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

καθού,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

υποστηριζόμενο από την

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους V. Kreuschitz και N. Khan, νομικούς συμβούλους, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον C. Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

και από την

Association des producteurs européens de potasse, εκπροσωπούμενη από τους D. και D. Ehle, δικηγόρους Κολωνίας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο του M. Lucius, 6, rue Michel Welter,

παρεμβαίνουσες,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση του άρθρου 1 του κανονισμού (ΕΚ) 449/98 του Συμβουλίου, της 23ης Φεβρουαρίου 1998, για τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 3068/92 για την επιβολή οριστικών δασμών αντνιτάμπινγκ στις εισαγωγές χλωριούχου καλίου (ποτάσας), καταγωγής Λευκορωσίας, Ρωσίας και Ουκρανίας (ΕΕ L 58, σ. 15),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τρίτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο, J. Azizi, R. M. Moura Ramos, M. Jaeger και P. Mengozzi, δικαστές,

γραμματέας: B. Pastor, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 11ης Απριλίου 2000,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Η προσφεύγουσα είναι ρωσική εταιρία που εξάγει χλωριούχο κάλιο, το οποίο παράγεται στη Ρωσία και τη Λευκορωσία από τις εταιρίες Production Amalgamation «Belaruskali», PLC «Silvinit» και PLC «Uralkali».
- 2 Με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3068/92, της 23ης Οκτωβρίου 1992, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ επί των εισαγωγών χλωριούχου καλίου (ποτάσσης), καταγωγής Λευκορωσίας, Ρωσίας και Ουκρανίας (ΕΕ L 308, σ. 41), το Συμβούλιο επέβαλε δασμό αντιντάμπινγκ στα προϊόντα που εξάγει η προσφεύγουσα, ο οποίος ισούται με τη διαφορά μεταξύ της ελάχιστης τιμής που ορίζεται από τον κανονισμό για κάθε τύπο και ποιότητα χλωριούχου καλίου (ποτάσσης) και της καθαρής τιμής «ελεύθερο στα κοινοτικά σύνορα», πριν από τον εκτελωνισμό για καθένα από τα προϊόντα αυτά.
- 3 Με ανακοίνωση που δημοσιεύτηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* της 26ης Ιουνίου 1993 (ΕΕ C 175, σ. 10), η Επιτροπή άρχισε διαδικασία επανεξετάσεως του κανονισμού 3068/92.
- 4 Με τον κανονισμό (ΕΚ) 643/94 του Συμβουλίου, της 21ης Μαρτίου 1994, για την τροποποίηση του κανονισμού 3068/92 για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ επί των εισαγωγών χλωριούχου καλίου (ποτάσσης), καταγωγής Λευκορωσίας, Ρωσίας και Ουκρανίας (ΕΕ L 80, σ. 1), το Συμβούλιο μετέβαλε το είδος

του επιβληθέντος δασμού. Σύμφωνα με το άρθρο 1 του κανονισμού 643/94, το ποσό του δασμού αντιντάμπινγκ ισούται με το ποσό που καθορίζεται, σε ECU, ανά τόνο χλωριούχου καλίου ανά τύπο και ποιότητα ή με τη διαφορά μεταξύ της ελάχιστης τιμής σε ECU και της καθαρής τιμής «ελεύθερο στα κοινοτικά σύνορα» ανά τόνο χλωριούχου καλίου, πριν από τον εκτελωνισμό για τον αντίστοιχο τύπο και ποιότητα, ανάλογα με το ποιο από τα δύο ποσά είναι υψηλότερο.

Στην αιτιολογική σκέψη 42 του κανονισμού 643/94 εκτίθενται οι λόγοι στους οποίους στηρίζεται η απόφαση της Επιτροπής να μεταβάλλει το είδος του επιβληθέντος δασμού ως εξής:

«Δεδομένων των ισχυρών ενδείξεων ότι έλαβε χώρα καταστρατήγηση του προηγούμενου δασμού με βάση ελάχιστη τιμή και το ενδεχόμενο που υφίσταται για επανορθωτικές ρυθμίσεις σ' αυτόν τον τομέα, είναι αναγκαίο να επιβληθεί ένας δασμός με τη μορφή σταθερού ποσού ανά τόνο εισαγόμενης ποτάσσας που να αντιστοιχεί προς το υπολογισθέν περιθώριο ντάμπινγκ (...). Επιπλέον, θεωρείται ότι υπάρχει πιθανότητα οι εξαγωγείς ν' αντιδράσουν στην επιβολή αυτού του δασμού μειώνοντας περαιτέρω τις τιμές εξαγωγής, λόγω, αφενός μεν, της υψηλής πλεονάζουσας ικανότητας παραγωγής ποτάσσας στις εν λόγω χώρες εξαγωγής, της έλλειψης εγχωρίων αγοραστών και της κατ' επέκταση διαθεσιμότητας μεγάλων ποσοτήτων για εξαγωγή· αφετέρου δε, της σχετικής ελκυστικότητας της κοινοτικής αγοράς σε σύγκριση με τις άλλες αγορές εξαγωγών, λόγω του υψηλού επιπέδου των τιμών και της αγοραστικής δυνατότητας των χρηστών, καθώς και της εγγύτητας και της διαθεσιμότητας πολύ ανεπτυγμένης συγκοινωνιακής υποδομής. Αυτός ο κίνδυνος ενισχύεται επιπλέον από το γεγονός ότι οι εξαγωγές μπορούν να διατεθούν σε πολύ χαμηλές τιμές λόγω συναλλαγματικών προβλημάτων στις εν λόγω χώρες εξαγωγής και του γεγονότος ότι οι επικρατούσες στην Κοινότητα μακροχρόνιες συμβάσεις προμηθειών μπορούν να καταστήσουν τις προσφορές ποτάσσας σε πολύ χαμηλές τιμές για τους χρήστες της Κοινότητας ελκυστικές στους εξαγωγείς. Προς διασφάλιση έναντι μιας τέτοιας αύξησης του ντάμπινγκ, θεωρείται απαραίτητο να προβλεφθεί επίσης ότι, εάν η τιμή του εισαγόμενου προϊόντος πέσει κάτω από την προσδιορισθείσα με βάση την κανονική αξία ελάχιστη τιμή, ο προς επιβολή δασμός θα πρέπει να είναι η διαφορά μεταξύ της τιμής εισαγωγής και της ελάχιστης τιμής. Ένα τέτοιο σύστημα δικαιολογείται εάν ληφθεί υπ' όψη ο φανερός κίνδυνος αύξησης του περιθωρίου ντάμπινγκ.»

- 6 Με ανακοίνωση που δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* στις 5 Αυγούστου 1995 (ΕΕ C 201, σ. 4), η Επιτροπή άρχισε, κατόπιν σχετικού αιτήματος της προσφεύγουσας, διαδικασία επανεξετάσεως του κανονισμού 3068/92, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 643/94. Η προσφεύγουσα, που δεν είχε λάβει μέρος στις διαδικασίες που κατέληξαν στην έκδοση του κανονισμού 3068/92 και στην τροποποίηση αυτού με τον κανονισμό 643/94, ισχυρίστηκε, με το αίτημά της επανεξετάσεως, ότι η προσχώρηση της Αυστρίας, της Φινλανδίας και της Σουηδίας επέφερε μεταβολή των συνθηκών βάσει των οποίων είχαν ληφθεί τα ισχύοντα μέτρα. Επεσήμανε επίσης ότι το 1994 οι τιμές εξαγωγής είχαν καθορισθεί βάσει των τότε διαθέσιμων στοιχείων, ενώ η προσφεύγουσα ήταν από τότε πρόθυμη να συνεργαστεί. Τέλος, ισχυρίστηκε ότι η μορφή των επιβληθέντων μέτρων, και συγκεκριμένα ο συνδυασμός δασμού με τη μορφή σταθερού ποσού ανά τόνο και ελάχιστης τιμής, θα έπρεπε να επανεξεταστεί, δεδομένου ότι δυσχέραινε κατά τρόπο δυσανάλογο τις κανονικές εμπορικές δραστηριότητές της με την Κοινότητα.
- 7 Η επανεξέταση περιορίστηκε στα σχετικά με το ντάμπινγκ και με το συμφέρον της Κοινότητας ζητήματα. Η έρευνα αφορά το χρονικό διάστημα μεταξύ της 1ης Ιουλίου 1994 και της 30ής Ιουνίου 1995.
- 8 Στις 4 Δεκεμβρίου 1997, η προσφεύγουσα πληροφορήθηκε γραπτώς τα βασικά γεγονότα και τις βασικές εκτιμήσεις βάσει των οποίων αναμενόταν να προταθεί η τροποποίηση των ισχυόντων μέτρων αντιντάμπινγκ υπό το φως των πορισμάτων της έρευνας επανεξετάσεως (στο εξής: τελικό έγγραφο πληροφορήσεως). Η Επιτροπή εξήγησε, στο έγγραφο αυτό, ότι «η(...)επανεξέταση έδειξε ότι η ένταξη τριών νέων κρατών μελών της Κοινότητας δεν [μεταβάλλει] την ανάλυση ή τα πορίσματα τα σχετικά με το ασκηθέν ντάμπινγκ από τους εξαγωγείς στις χώρες που υπόκεινται στην έρευνα: πράγματι, από την εποχή της τελευταίας εξέτασης, το περιθώριο ντάμπινγκ έχει σημειώσει μικρή μεταβολή. Εξ άλλου, υποστηρίχθηκε ότι τα μέτρα εξακολουθούσαν να καταστρατηγούνται». Κατά συνέπεια, η Επιτροπή θεώρησε ότι «τα μέτρα θα πρέπει να παραμείνουν υπό τη μορφή ενός συνδυασμού ελάχιστης τιμής και ενός ειδικού δασμού, [εντούτοις] οι ελάχιστες τιμές και οι σταθεροί δασμοί θα πρέπει να τύχουν προσαρμογής σύμφωνα με τα πορίσματα της τρέχουσας έρευνας».

Στις 15 Δεκεμβρίου 1997 η προσφεύγουσα υπέβαλε στην Επιτροπή τις παρατηρήσεις της σχετικά με το τελικό έγγραφο πληροφόρησης. Στο έγγραφό της αυτό προς την Επιτροπή, υποστήριξε ότι ο συνδυασμός δασμού με τη μορφή σταθερού ποσού ανά τόνο και ελάχιστης τιμής παρέβαινε το άρθρο 9, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΚ) 384/96 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1995, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ 1996, L 56, σ. 1, στο εξής: βασικός κανονισμός).

Με έγγραφο που απέστειλε στις 16 Φεβρουαρίου 1998, η Επιτροπή εξήγησε στην προσφεύγουσα:

«Το διπλό σύστημα μέτρων ξεκίνησε το 1994 με σκοπό να εμποδίσει τους εξαγωγείς να καταστρατηγήσουν τα εφαρμοστέα την εποχή εκείνη μέτρα, δηλαδή την ελάχιστη τιμή. Η ανάλυση της παρούσας καταστάσεως έδειξε ότι το διπλό αυτό σύστημα διατηρεί τη χρησιμότητά του.»

Στις 23 Φεβρουαρίου 1998 το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 449/98 για τροποποίηση του κανονισμού 3068/92 (ΕΕ L 58, σ. 15, στο εξής: προσβαλλόμενος κανονισμός). Το άρθρο 1 του προσβαλλομένου κανονισμού προβλέπει, όπως και ο κανονισμός 643/94, ότι το ποσό του δασμού ισούται με το πάγιο ποσό σε ΕCΥ ανά τόνο χλωριούχου καλίου, ανά τύπο και ποιότητα (στο εξής: ειδικός δασμός), ήτοι με τη διαφορά μεταξύ των ελάχιστων τιμών σε ΕCΥ και της καθαρής τιμής ελεύθερο στα κοινοτικά σύνορα ανά τόνο χλωριούχου καλίου πριν από τον εκτελωνισμό, για τον αντίστοιχο τύπο και ποιότητα (στο εξής: μεταβλητός δασμός), οποιοδήποτε από τα δύο ποσά είναι υψηλότερο.

- 12 Όσο για την επιλογή του επιβαλλομένου δασμού, στις αιτιολογικές σκέψεις 78 και 79 του προσβαλλομένου κανονισμού αναφέρεται:

«Η παρούσα επανεξέταση έδειξε ότι η ένταξη τριών νέων κρατών μελών της Κοινοότητας δεν μεταβάλλει την ανάλυση ή τα πορίσματα τα σχετικά με το ασκηθέν ντάμπινγκ από τους εξαγωγείς στις χώρες που υπόκεινται στην έρευνα· πράγματι, από την εποχή της τελευταίας εξέτασης, το περιθώριο ντάμπινγκ έχει σημειώσει μικρή μεταβολή.

Συνεπώς, θεωρείται ότι τα μέτρα θα πρέπει να παραμείνουν υπό τη μορφή ενός συνδυασμού ελάχιστης τιμής και ενός ειδικού δασμού. Εντούτοις, οι ελάχιστες τιμές και οι πάγιοι δασμοί θα πρέπει να τύχουν προσαρμογής σύμφωνα με τα πορίσματα της τρέχουσας έρευνας».

- 13 Με έγγραφο που απέστειλε στις 25 Φεβρουαρίου 1998 η προσφεύγουσα αναδιατύπωσε την επίκριση που είχε αναπτύξει στο από 15 Δεκεμβρίου 1997 έγγραφό της.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 14 Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 8 Ιουνίου 1998, άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.
- 15 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 29 Σεπτεμβρίου και 8 Οκτωβρίου 1998 αντιστοίχως, η Επιτροπή και ο Σύνδεσμος Ευρωπαίων Παραγωγών Ποτάσας (στο εξής: ΣΕΠΠ) ζήτησαν να παρέμβουν,

σύμφωνα με το άρθρο 115 του Κανονισμού Διαδικασίας, προς υποστήριξη των αιτημάτων του καθού. Η προσφεύγουσα ζήτησε την εμπιστευτική μεταχείριση ορισμένων στοιχείων του φακέλου.

16 Με διάταξη του Προέδρου του τρίτου πενταμελούς τμήματος του Πρωτοδικείου της 30ής Ιουνίου 1999, επιτράπηκε στην Επιτροπή και στον ΣΕΠΠ να παρέμβουν υπέρ του Συμβουλίου. Επίσης έγινε δεκτή η αίτηση εμπιστευτικής μεταχείρισεως που είχε υποβάλει η προσφεύγουσα.

17 Ο ΣΕΠΠ κατέθεσε το υπόμνημά του παρεμβάσεως στις 13 Σεπτεμβρίου 1999, σχετικά με το οποίο οι κύριοι διάδικοι κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους. Η Επιτροπή δεν κατέθεσε υπόμνημα παρεμβάσεως.

18 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τρίτο πενταμελές τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

19 Οι διάδικοι αγόρευαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη συνεδρίαση της 11ης Απριλίου 2000.

20 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει το άρθρο 1 του προσβαλλομένου κανονισμού, καθόσον επιβάλλει ειδικό δασμό στο χλωριούχο κάλιο που εξάγει η προσφεύγουσα·

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα·

— να υποχρεώσει τον ΣΕΠΠ να φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

21 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

22 Ο ΣΕΠΠ ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα περιλαμβανομένων και εκείνων που αφορούν την παρέμβασή του.

Επί της ουσίας

23 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα επικαλείται τρεις λόγους που αντλούνται από την παράβαση, πρώτον, του άρθρου 9, παράγραφος 4, του βασικού

κανονισμού, δεύτερον, παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας που καθιερώνεται στο άρθρο 3 Β της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 5 ΕΚ) και, τρίτον, παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 253 ΕΚ).

24 Η προσφεύγουσα εξήγησε πάντως, κατά τη διάρκεια της προφορικής διαδικασίας, ότι ο πρώτος και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να εξεταστούν από κοινού.

Εισαγωγικές παρατηρήσεις επί του αντικειμένου της διαφοράς

25 Το Συμβούλιο υπογραμμίζει ότι, στο πλαίσιο των λόγων ακυρώσεως που επικαλείται στο δικόγραφο της προσφυγής, η προσφεύγουσα αμφισβητεί τη νομιμότητα του προσβαλλομένου κανονισμού μόνον καθόσον αυτός επιβάλλει, εκτός του μεταβλητού δασμού, και ειδικό δασμό στις εισαγωγές χλωριούχου καλίου που πραγματοποιεί η προσφεύγουσα. Από το ιστορικό του προσβαλλομένου κανονισμού, και συγκεκριμένα από την αιτιολογική σκέψη 42 του κανονισμού 643/94, προκύπτει ότι ο ειδικός δασμός είναι η κύρια μορφή δασμού που επιβάλλει ο προσβαλλόμενος κανονισμός. Ο μεταβλητός δασμός έχει ως μοναδικό σκοπό να εμποδίσει μια νέα πτώση των τιμών, η οποία θα καθιστούσε τον ειδικό δασμό αναποτελεσματικό. Η διαπίστωση ότι οι τρεις προσβαλλόμενοι στο δικόγραφο της προσφυγής λόγοι στηρίζονται σε εσφαλμένη βάση, ότι δηλαδή ο μεταβλητός δασμός είναι η κύρια μορφή δασμού που επιβάλλεται με τον προσβαλλόμενο κανονισμό, αρκεί, από μόνη της, για την απόρριψη της προσφυγής.

26 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, κατ' αρχάς, ότι η προσφεύγουσα ζητεί την ακύρωση του άρθρου 1 του προσβαλλομένου κανονισμού μόνον καθόσον αυτός επιβάλλει ειδικό δασμό στο χλωριούχο κάλιο που εξάγει η προσφεύγουσα. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί τη νομιμότητα του προσβαλλομένου κανονισμού καθόσον αυτός επιβάλλει έναν μεταβλητό δασμό, το αντικείμενο της παρούσας προσφυγής περιορίζεται στην αμφισβήτηση της νομιμότητας του εν λόγω κανονισμού καθόσον αυτός επιβάλλει έναν ειδικό δασμό.

- 27 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα προσπαθεί, με τους λόγους της ακυρώσεως, να αποδείξει την έλλειψη νομιμότητας του ειδικού δασμού, ανεξαρτήτως του ζητήματος εάν ο τελευταίος αυτός συνιστά τον βασικό δασμό που θεσπίζει ο προσβαλλόμενος κανονισμός. Επομένως, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει το Συμβούλιο, το ζήτημα εάν ο βασικός δασμός που επιβάλλεται με τον προσβαλλόμενο κανονισμό είναι ο ειδικός ή ο μεταβλητός δασμός δεν ασκεί επιρροή για την κρίση επί της νομιμότητας του εν λόγω κανονισμού στην προκειμένη περίπτωση.

Επί του πρώτου και του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, που αντλούνται από την παράβαση του άρθρου 9, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού και παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας που απορρέει από το άρθρο 3 Β της Συνθήκης

- 28 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, κατ' αρχάς, ότι το Συμβούλιο, επιβάλλοντας, με τον προσβαλλόμενο κανονισμό, ένα μεταβλητό ή έναν ειδικό δασμό, εάν ο τελευταίος είναι υψηλότερος, επέβαλε δασμό που υπερβαίνει το περιθώριο ντάμπινγκ και παρέβη έτσι το άρθρο 9, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού. Συναφώς, εξηγεί ότι ο μεταβλητός δασμός έχει υπολογιστεί κατά τρόπο ώστε να αντιστοιχεί ακριβώς στο περιθώριο ντάμπινγκ. Άλλαξη η ελάχιστη τιμή ορίστηκε στο επίπεδο της κανονικής αξίας του προϊόντος, ο μεταβλητός δασμός αντιστοιχεί στη διαφορά μεταξύ της κανονικής αξίας και της τιμής εξαγωγής cif (κόστος, ασφάλεια και ναύλος) και επομένως στο περιθώριο ντάμπινγκ που έχει οριστεί για κάθε συναλλαγή. Η προσφεύγουσα τονίζει το γεγονός ότι, σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 2, του προσβαλλομένου κανονισμού, ο μεταβλητός δασμός δεν θα επιβάλλεται εάν είναι χαμηλότερος από τον ειδικό δασμό, ο οποίος αντιστοιχεί στο περιθώριο ντάμπινγκ που έχει υπολογιστεί επί τη βάση των εξαγωγών που πραγματοποιήθηκαν κατά τη διάρκεια της έρευνας. Δεδομένου ότι το ύψος του μεταβλητού δασμού αντιπροσωπεύει ακριβώς το επίπεδο ντάμπινγκ που έχει οριστεί για κάθε πράξη εξαγωγής, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι κάθε φορά που θα επιβάλλεται ο ειδικός δασμός, το ύψος του θα υπερβαίνει το περιθώριο ντάμπινγκ της οικείας πράξεως εξαγωγής. Επομένως, με την επιβολή ειδικού δασμού, εκτός του μεταβλητού δασμού, το Συμβούλιο παρέβη το άρθρο 9, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού.

- 29 Η προσφεύγουσα προσθέτει, στην απάντησή της, ότι, προκειμένου το άρθρο 9, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού να μη χάσει την πρακτική του αποτελεσματικότητα, τα κοινοτικά όργανα οφείλουν να βεβαιωθούν ότι ο επιβαλλόμενος

δασμός αντιντάμπινγκ δεν μπορεί να επιβάλλεται κατά τρόπο ώστε να υπερβαίνει συστηματικά το «πραγματικό» περιθώριο ντάμπινγκ για όλες τις μελλοντικές συναλλαγές. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, στην προκειμένη περίπτωση, όταν επιβάλλεται ο ειδικός δασμός, το ύψος του δασμού αντιντάμπινγκ θα είναι πάντοτε και αυτομάτως υψηλότερο σε σχέση με το «πραγματικό» περιθώριο ντάμπινγκ.

Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από τον ΣΕΠΠ, απαντά ότι, βάσει του άρθρου 9, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, οι δασμοί αντιντάμπινγκ επιβάλλονται επί τη βάση των σχετικών πορισμάτων της περιόδου που αφορά η έρευνα ή της περιόδου αναφοράς. Ως προς την επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας ότι ο ειδικός δασμός θα υπερβαίνει πάντοτε και αυτομάτως το «πραγματικό» περιθώριο ντάμπινγκ σε όλες τις μελλοντικές συναλλαγές, εν όψει των συνθηκών που προβλέπονται για την εφαρμογή του στο άρθρο 1, παράγραφος 2, του προσβαλλομένου κανονισμού, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι συνιστά νέο ισχυρισμό, ο οποίος είναι απαράδεκτος κατά το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, κατ' αρχάς, ότι η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ήδη με την προσφυγή:

«Δεδομένου ότι το ύψος του μεταβλητού δασμού αντιπροσωπεύει ακριβώς το επίπεδο ντάμπινγκ που έχει καθιερωθεί για κάθε πράξη εξαγωγής, το ποσό του φόρου που έχει οριστεί για κάθε ιδιαίτερη περίπτωση θα υπερβαίνει αυτομάτως, κάθε φορά που επιβάλλεται ο ειδικός δασμός, το περιθώριο ντάμπινγκ για την πράξη εξαγωγής.»

Υπό τις συνθήκες αυτές, το επιχείρημα που η προσφεύγουσα ανέπτυξε, βεβαίως, με το υπόμνημα απαντήσεως, κατά το οποίο ο ειδικός δασμός θα υπερβαίνει πάντοτε και αυτομάτως το «πραγματικό» περιθώριο ντάμπινγκ σε όλες τις μελλοντικές συναλλαγές, εν όψει των συνθηκών που προβλέπονται για την εφαρμογή του στο άρθρο 1, παράγραφος 2, του προσβαλλομένου κανονισμού, δεν θα πρέπει να θεωρηθεί νέος ισχυρισμός κατά το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας.

33 Εν συνεχεία, όσον αφορά την εξέταση σε βάθος του επιχειρήματος της προσφεύγουσας, πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο 9, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού ορίζει:

«(...) Το ύψος του δασμού αντιντάμπινγκ δεν επιτρέπεται να υπερβαίνει το περιθώριο ντάμπινγκ που έχει διαπιστωθεί, αλλά θα πρέπει να είναι κατώτερο του εν λόγω περιθωρίου, αν η επιβολή δασμού χαμηλότερου ύψους κρίνεται επαρκής για την εξάλειψη της ζημίας που υφίσταται η κοινοτική βιομηχανία.»

34 Το περιθώριο ντάμπινγκ που έχει «διαπιστωθεί», το οποίο μνημονεύεται στο άρθρο 9, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, είναι αυτό που διαπιστώθηκε κατά τη διάρκεια της περιόδου που αφορά η έρευνα. Πράγματι, βάσει του άρθρου 2, παράγραφοι 11 και 12, του βασικού κανονισμού, το περιθώριο ντάμπινγκ καθορίζεται σε σχέση με την περίοδο αυτή.

35 Πρέπει να υπογραμμιστεί, συναφώς, ότι ο βασικός κανονισμός δεν προβλέπει καμία δυνατότητα να λαμβάνονται υπόψη, για τον καθορισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ, άλλα στοιχεία από αυτά που διαπιστώθηκαν κατά τη διάρκεια της περιόδου που αφορά η έρευνα, όπως, για παράδειγμα, το «πραγματικό» περιθώριο ντάμπινγκ μελλοντικών πράξεων εξαγωγής. Ένας κανονισμός του Συμβουλίου που επιβάλλει δασμούς αντιντάμπινγκ οφείλει, πράγματι, να βασίζεται σε πραγματικά περιστατικά που διαπιστώνονται μέσω μιας διαδικασίας που επιτρέπει στα μέρη να αναπτύξουν τις απόψεις τους (βλ. απόφαση της 7ης Μαΐου 1987, 240/84, NTN Toyo Bearing κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1987, σ. 1809, σκέψη 26). Έτσι, βάσει του βασικού κανονισμού, η έννοια του «πραγματικού» περιθωρίου ντάμπινγκ δεν ασκεί επιρροή παρά μόνο στο πλαίσιο των διαδικασιών επανεξετάσεως των υπαρχόντων δασμών ή επιστροφής εισπραχθέντων δασμών, που προβλέπει το άρθρο 11, παράγραφοι 3 και 8, του εν λόγω κανονισμού.

36 Ωστόσο, στην προκειμένη περίπτωση, η προσφεύγουσα αναγνωρίζει «ότι ο ειδικός δασμός καθορίστηκε σε ύψος ίσο προς το περιθώριο ντάμπινγκ που διαπιστώθηκε κατά την έρευνα». Δεν αμφισβητεί επίσης ότι το περιθώριο ντάμπινγκ ήταν κατώτερο του περιθωρίου ζημίας.

37 Υπό τις συνθήκες αυτές, ακόμη και εάν ο επιβληθείς δασμός αντιντάμπινγκ ήταν ανώτερος του «πραγματικού» περιθωρίου ντάμπινγκ, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι με την επιβολή ειδικού δασμού με τον προσβαλλόμενο κανονισμό παραβιάζεται το άρθρο 9, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού.

38 Δεύτερον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το Συμβούλιο παραβίασε, με την επιβολή ειδικού δασμού εκτός του μεταβλητού, την αρχή της αναλογικότητας την οποία καθιερώνει το άρθρο 3 Β της Συνθήκης. Εξηγεί, συναφώς, ότι το Συμβούλιο μπορούσε να επιτύχει τον στόχο της εξαλείψεως του ντάμπινγκ, που προκαλεί ζημία στην κοινοτική βιομηχανία, με την υιοθέτηση μέτρων που θα έπλητταν λιγότερο τα συμφέροντά της. Πράγματι, ένας μεταβλητός δασμός θα αρκούσε για την ικανοποιητική εξάλειψη της ζημίας που προκαλεί το ντάμπινγκ της προσφεύγουσας καταργώντας το περιθώριο ντάμπινγκ.

9 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, δυνάμει της αρχής της αναλογικότητας, που καθιερώνει με το άρθρο 3 Β της Συνθήκης, η νομιμότητα μιας κοινοτικής ρυθμίσεως εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι τα μέσα που θεσπίζει είναι κατάλληλα για την επίτευξη του σκοπού που επιδιώκεται νομίμως από την εν λόγω ρύθμιση και δεν υπερβαίνουν αυτό που είναι αναγκαίο για την επίτευξή του, εξυπακουομένου ότι, όταν υφίσταται η δυνατότητα επιλογής μεταξύ περισσότερων κατάλληλων μέτρων, πρέπει να χρησιμοποιείται, καταρχήν, το λιγότερο επαχθές (απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Ιουνίου 1996, T-162/94, NMB France κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-427, σκέψη 69).

0 Από τα άρθρα 9, παράγραφος 4, και 21, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού προκύπτει ότι ο σκοπός που επιδιώκουν τα κοινοτικά όργανα με την επιβολή του δασμού αντιντάμπινγκ είναι η εξάλειψη του περιθωρίου ντάμπινγκ στο μέτρο που αυτό προκαλεί ζημία στην κοινοτική βιομηχανία (βλ. σχετικώς απόφαση του Δικαστηρίου της 1ης Απριλίου 1993, C-136/91, Findling Wälzlager, Συλλογή 1993, σ. I-1793, σκέψεις 11 έως 13, και απόφαση NMB France κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 39, σκέψη 76). Πάντως, εν όψει του γεγονότος ότι το άρθρο 14, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού παρέχει στα κοινοτικά όργανα ευρεία εξουσία εκτιμήσεως προκειμένου να επιλέξουν, σε κάθε περίπτωση, το κατάλληλο είδος δασμού (βλ. σχετικώς απόφαση του Δικαστηρίου της 27ης Μαρτίου 1990, C-189/88, Cartorobica, Συλλογή 1990, σ. I-1269, σκέψη 25, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 28ης Σεπτεμβρίου 1995, T-164/94, Ferchimex κατά Συμβου-

λίου, Συλλογή 1995, σ. II-2681, σκέψη 141), ο έλεγχος του κοινοτικού δικαστή πρέπει να περιορίζεται στο ζήτημα εάν τα μέτρα που έλαβε ο κοινοτικός νομοθέτης, με τον συνδυασμό ενός ειδικού και ενός μεταβλητού δασμού, είναι προφανώς δυσανάλογα με τον επιδιωκόμενο σκοπό (απόφαση του Πρωτοδικείου NMB France κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 39, σκέψεις 70 και 73, και απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 1999, T-33/98 και T-34/98, Petrotub και Republica κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1999, σ. II-3837, σκέψη 89).

- 41 Είναι γενικώς παραδεκτό ότι ένας μεταβλητός δασμός είναι ευνοϊκότερος για τους ενδιαφερομένους εξαγωγείς και εισαγωγείς από ό,τι ένας ειδικός δασμός ή ένας δασμός ad valorem (απόφαση Ferchimex κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα στη σκέψη 40, σκέψη 143). Πράγματι, ένας μεταβλητός δασμός παρέχει, σε ορισμένες περιπτώσεις, τη δυνατότητα αποφυγής οποιασδήποτε εισπράξεως δασμών αντιντάμπινγκ.
- 42 Ωστόσο, πριν από την επιβολή δασμών αντιντάμπινγκ, τα κοινοτικά όργανα προβαίνουν στην εκτίμηση διαφόρων διωσιμένων συμφερόντων (βλ. προπαρατεθείσα στη σκέψη 39 υπόθεση NMB France κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 71). Λαμβάνουν υπόψη όχι μόνον τα συμφέροντα των εξαγωγέων και εισαγωγέων, που αποτελούν το αντικείμενο της έρευνας, αλλά επίσης τα συμφέροντα της κοινοτικής βιομηχανίας και, όπως προκύπτει από το άρθρο 21 του βασικού κανονισμού, των χρηστών και των καταναλωτών. Η εξισορρόπηση των διαφόρων συμφερόντων εμφανίζεται, στο κείμενο του άρθρου 9, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, το οποίο ορίζει ότι το ύψος του δασμού αντιντάμπινγκ δεν μπορεί να υπερβαίνει το ποσό που είναι απαραίτητο για την εξάλειψη της ζημίας που υφίσταται η κοινοτική βιομηχανία.
- 43 Πρέπει να υπομνησθεί ότι ο κανονισμός 3068/92 επέβαλε, αρχικώς, μόνον έναν μεταβλητό δασμό. Η επιβολή ενός τέτοιου δασμού, που είναι ευνοϊκός για τους ενδιαφερομένους επιχειρηματίες, βασίζεται, όπως ακριβώς η ανάληψη μιας υποχρέωσης, σε μια σχέση εμπιστοσύνης μεταξύ των θεσμικών οργάνων, αφενός, και των εισαγωγέων και εξαγωγέων, αφετέρου. Η αποτελεσματικότητα ενός μεταβλητού δασμού εξαρτάται, πράγματι, από την ακρίβεια των δηλώσεων που κάνουν οι επιχειρηματίες σχετικά με τις τιμές εξαγωγής.

4 Στη συνέχεια πρέπει να υπομνησθεί ότι ακριβώς η καταστρατήγηση του μεταβλητού δασμού οδήγησε το 1994 το Συμβούλιο στην τροποποίηση του κανονισμού 3068/92. Το Συμβούλιο εξηγεί στην αιτιολογική σκέψη 42 του κανονισμού 643/94 ότι η επιβολή ειδικού δασμού κατέστη απαραίτητη, αφού από αρκετές ενδείξεις εμφανιόταν καταστρατήγηση της ελάχιστης τιμής που είχε επιβληθεί με τον κανονισμό 3068/92.

5 Από την ίδια αιτιολογική σκέψη προκύπτει επίσης ότι το Συμβούλιο έκρινε απαραίτητη τη διατήρηση του μεταβλητού δασμού, που εφαρμοζόταν αποκλειστικά στις περιπτώσεις όπου υπερέβαινε τον ειδικό δασμό, για τη διασφάλιση έναντι του κινδύνου μείωσης της τιμής εξαγωγής και συνεπώς αυξήσεως του ντάμπινγκ. Κατά το Συμβούλιο, ο κίνδυνος αυτός ήταν υπαρκτός λόγω, αφενός μεν, της πλεονάζουσας ικανότητας παραγωγής ποτάσσης στις οικείες χώρες εξαγωγής, της ελλείψεως εγχωρίων αγοραστών και της κατ' επέκταση διαθεσιμότητας μεγάλων ποσοτήτων για εξαγωγή, αφετέρου δε, της σχετικής ελκυστικότητας της κοινής αγοράς σε σύγκριση με άλλες αγορές εξαγωγών.

6 Με τον προσβαλλόμενο κανονισμό, ο οποίος εκδόθηκε κατόπιν επανεξετάσεως του κανονισμού 643/94, την οποία ζήτησε η προσφεύγουσα, το Συμβούλιο έκρινε ότι «τα μέτρα πρέπει να διατηρηθούν με τη μορφή συνδυασμού ελάχιστης τιμής και ειδικού δασμού» (αιτιολογική σκέψη 79 του προσβαλλομένου κανονισμού), γεγονός που αποδεικνύει την έλλειψη της απαραίτητης εμπιστοσύνης για τη θέσπιση μόνον ενός μεταβλητού δασμού σε εκείνο το χρονικό σημείο. Έτσι, η Επιτροπή εξήγησε στο τελικό έγγραφο της ενημερώσεως (βλ. ανωτέρω σκέψη 8) ότι «υποστηρίχθηκε ότι τα μέτρα συνεχίζουν να καταστρατηγούνται». Στο από 16 Φεβρουαρίου 1998 έγγραφο της (βλ. ανωτέρω, σκέψη 10), η Επιτροπή είπε επίσης:

«Το διπλό σύστημα μέτρων εφαρμόστηκε για πρώτη φορά το 1994 προκειμένου να αντιμετωπιστεί η καταστρατήγηση των εφαρμοστέων την εποχή εκείνη μέτρων, δηλαδή της ελάχιστης τιμής, από τους εξαγωγείς. Η ανάλυση της παρούσας καταστάσεως έδειξε ότι το διπλό αυτό σύστημα διατηρεί τη χρησιμότητά του.»

- 47 Από τον φάκελο της υποθέσεως (παραρτήματα 4 έως 7 του δικογράφου της προσφυγής και αιτιολογικές σκέψεις 75 έως 77 του προσβαλλομένου κανονισμού) προκύπτει άλλωστε ότι, για τους ίδιους λόγους, τα κοινοτικά όργανα απέρριψαν τις προτάσεις αναλήψεως υποχρεώσεων που είχε υποβάλει η προσφεύγουσα κατά τη διάρκεια της διαδικασίας που προηγήθηκε της εκδόσεως του προσβαλλομένου κανονισμού.
- 48 Επομένως, προκειμένου να εξαλειφθεί το περιθώριο ντάμπινγκ κατά τον πλέον αποτελεσματικό τρόπο, το Συμβούλιο επέλεξε, με τον προσβαλλόμενο κανονισμό, τον συνδυασμό ενός ειδικού και ενός μεταβλητού δασμού. Ενώ αρχικώς η εξισορρόπηση των διαφόρων συμφερόντων είχε οδηγήσει το Συμβούλιο στην επιβολή, με τον κανονισμό 3068/92, μόνον ενός μεταβλητού δασμού, ο οποίος ήταν ευνοϊκός για τους εισαγωγείς και εξαγωγείς, το Συμβούλιο υποχρεώθηκε να επιβάλει, με τον κανονισμό 643/94 και με τον προσβαλλόμενο κανονισμό, έναν ειδικό δασμό, αφού ο μεταβλητός δασμός, που είχε καταστρατηγηθεί, δεν είχε καταστήσει δυνατή την εξάλειψη της ζημίας που είχε υποστεί η κοινοτική βιομηχανία. Εν όψει του υπαρκτού κινδύνου μειώσεως της τιμής εξαγωγής, το Συμβούλιο θεώρησε, άλλωστε, ότι η επιβολή ειδικού δασμού με τον κανονισμό 643/94 και με τον προσβαλλόμενο κανονισμό δεν μπορούσε από μόνη της να αποτελέσει εγγύηση για την εξάλειψη της ζημίας που προκαλεί το ντάμπινγκ, οπότε το θεσμικό όργανο κατέληξε στην επιλογή του συνδυασμού ενός ειδικού και ενός μεταβλητού δασμού.
- 49 Πρέπει να τονιστεί ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί το γεγονός της καταστρατηγήσεως του μεταβλητού δασμού που επέβαλε ο κανονισμός 3068/92, η οποία οδήγησε στην επιβολή, με τον κανονισμό 643/94 και με τον προσβαλλόμενο κανονισμό, ειδικού δασμού εκτός από τον μεταβλητό δασμό. Ισχυρίζεται απλώς ότι οι μέθοδοι καταστρατηγήσεως μεταβλήθηκαν στο διάστημα μεταξύ της εκδόσεως του κανονισμού 643/94 και της εκδόσεως του προσβαλλομένου κανονισμού (βλ. κατωτέρω σκέψεις 55 έως 60). Η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί επίσης ότι ένας ειδικός δασμός, ο οποίος είναι ο μόνος δασμός που αφορούν τα πορίσματα της έρευνας, δεν μπορεί να καταστρατηγηθεί τόσο εύκολα όσο ένας μεταβλητός δασμός.
- 50 Από τα προαναφερόμενα προκύπτει ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι το Συμβούλιο παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας επιβάλλοντας, με τον προσβαλλόμενο κανονισμό, έναν ειδικό δασμό εκτός του μεταβλητού δασμού, ακόμη και αν ένας κανονισμός που θα επέβαλλε μόνο μεταβλητό δασμό θα «επληττε σε μικρότερο βαθμό τα συμφέροντά της».

Τρίτον, αφού υπενθυμίζει ότι ο σκοπός της επιβολής ενός δασμού αντιντάμπινγκ είναι η εξάλειψη της ζημίας που υφίσταται η κοινοτική βιομηχανία από τις εισαγωγές που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η μέριμνα προς αποφυγή της καταστρατηγήσεως των επιβληθέντων δασμών δεν μπορεί να δικαιολογήσει την καθιέρωση, με τον προσβαλλόμενο κανονισμό, ενός συστήματος που συνδυάζει την επιβολή ενός μεταβλητού και ενός ειδικού δασμού, εφόσον υπήρχε η δυνατότητα αντιμετώπισεως όλων των μορφών δασμολογικής απάτης με άλλα μέσα.

Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι ο καθορισμός του καταλλήλου είδους δασμού από τα κοινοτικά όργανα βασίζεται σε εξισορρόπηση των διαφόρων εν προκειμένω συμφερόντων (βλ. ανωτέρω, σκέψη 42). Δεδομένου ότι ένας δασμός αντιντάμπινγκ στοχεύει στην εξάλειψη της ζημίας που προκαλείται στην κοινοτική βιομηχανία από πρακτικές ντάμπινγκ, τα εν λόγω όργανα είναι λογικό να λάβουν υπόψη τους, κατά την επιλογή του επιβλητέου δασμού, εκτιμήσεις σχετικά με την αποτελεσματικότητα των μέτρων που σκοπεύουν να λάβουν.

Επομένως, τα κοινοτικά όργανα μπορούν να λάβουν υπόψη, κατά την επιλογή του κατάλληλου δασμού αντιντάμπινγκ, τον κίνδυνο καταστρατηγήσεως του εν λόγω δασμού (βλ. αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1996, T-155/94, Climax Paper κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996, σ. II-873, σκέψη 96, και της 25ης Σεπτεμβρίου 1997, T-170/94, Shanghai Bicycle κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1997, σ. II-1383, σκέψεις 100 έως 108). Πράγματι, δεν ενδείκνυται ένα είδος δασμού που προβλέπεται ότι μπορεί να καταστρατηγηθεί, υπό την έννοια ότι με την επιβολή του δεν μπορεί να εξαλειφθεί η ζημία που υφίσταται η κοινοτική βιομηχανία.

Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι το Συμβούλιο παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας επιβάλλοντας ειδικό δασμό, που εν προκειμένω είναι ο μόνος βαλλόμενος δασμός, προκειμένου να αποσοβηθεί ο κίνδυνος καταστρατηγήσεως του μεταβλητού δασμού, ακόμη και εάν υπήρχε, στην προκειμένη περίπτωση, η δυνατότητα πατάξεως των εν λόγω καταστρατηγήσεων με άλλα μέσα.

- 55 Τέταρτον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, με το υπόμνημά της απαντήσεως, ότι η επιβολή ενός ειδικού δασμού δεν είναι το κατάλληλο μέσο για την καταπολέμηση των μορφών καταστρατηγήσεως τις οποίες μνημονεύει το Συμβούλιο στο υπόμνημά του αντικρούσεως, δηλαδή τις ψευδείς δηλώσεις σχετικά με την προέλευση καθώς και σχετικά με τη σύνθεση του εισαγομένου προϊόντος και την κατάχρηση του καθεστώτος τελειοποιήσεως προς επανεξαγωγή. Οι τελευταίες αυτές στοχεύουν στην παντελή αποφυγή της καταβολής του δασμού αντιντάμπινγκ. Κατά την προσφεύγουσα, το Συμβούλιο αναγνώρισε, έτσι, ότι οι μορφές καταστρατηγήσεως που είχαν δικαιολογήσει τη διατήρηση, με τον προσβαλλόμενο κανονισμό, του συστήματος συνδυασμού δασμών δεν συνδέονταν με τις συνθήκες που επικρατούσαν κατά την έκδοση του κανονισμού 643/94.
- 56 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί τον ισχυρισμό του Συμβουλίου ότι, κατά τον χρόνο επανεξετάσεως του κανονισμού 3068/92, οι επιχειρηματίες καταστρατηγούσαν τον μεταβλητό δασμό που είχε επιβληθεί με τον κανονισμό αυτόν, με ψευδείς δηλώσεις σχετικές με τις τιμές εξαγωγής, γεγονός που συνεπήχθη την καθιέρωση, με τον κανονισμό 643/94, του συνδυασμού ενός ειδικού και ενός μεταβλητού δασμού.
- 57 Πρέπει άλλωστε να τονιστεί ότι το Συμβούλιο ουδέποτε αναγνώρισε ότι, κατά τον χρόνο εκδόσεως του προσβαλλομένου κανονισμού, οι συνθήκες που επικρατούσαν κατά την έκδοση του κανονισμού 643/94 δεν υφίσταντο πλέον. Πράγματι, από το τελικό έγγραφο ενημερώσεως και από το έγγραφο της 16ης Φεβρουαρίου 1998 (βλ. ανωτέρω, σκέψεις 8 και 10) προκύπτει, χωρίς αμφιβολία, ότι τα κοινοτικά όργανα θεωρούσαν, κατά τον χρόνο εκδόσεως του προσβαλλομένου κανονισμού, ότι οι συνθήκες που είχαν δικαιολογήσει την επιβολή συνδυασμού ενός ειδικού και ενός μεταβλητού δασμού και οι οποίες είχαν εκτεθεί στην αιτιολογική σκέψη 42 του κανονισμού 643/94 υφίσταντο ακόμη. Ο ειδικός δασμός συνέχιζε να είναι απαραίτητος, κατά την άποψη του Συμβουλίου, προς αποφυγή του κινδύνου καταστρατηγήσεως του μεταβλητού δασμού.
- 58 Η προσφεύγουσα δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός παραβιάζει, με τη διατήρηση του συστήματος των συνδυασμένων δασμών που επιβάλλει ο κανονισμός 643/94, την αρχή της αναλογικότητας, εφόσον, κατά τον χρόνο εκδόσεως του προσβαλλομένου κανονισμού, η εν λόγω πρακτική της κατα-

στρατηγήσεως μετά την έκδοση του κανονισμού 643/94, δηλαδή οι ψευδείς δηλώσεις σχετικά με τις τιμές εξαγωγών, είχε σταματήσει. Μπορεί, πράγματι, να θεωρηθεί ότι η επιβολή του συνδυασμού ενός μεταβλητού και ενός ειδικού δασμού με τον κανονισμό 634/94 έθεσε τέρμα στη μορφή αυτή καταστρατηγήσεως του μεταβλητού δασμού.

Έτσι, κατά τον χρόνο εκδόσεως του προσβαλλομένου κανονισμού, το Συμβούλιο έπρεπε να αξιολογήσει τον κίνδυνο επανεμφάνισης της καταστρατηγήσεως του μεταβλητού δασμού, εάν αποφάσιζε, όπως ζητούσε η προσφεύγουσα, την εκ νέου επιβολή μόνον ενός μεταβλητού δασμού. Η διαπίστωση, ωστόσο, νέων μορφών καταστρατηγήσεως, η ύπαρξη των οποίων δεν αμφισβητείται από την προσφεύγουσα, αποδεικνύει ότι οι ενδιαφερόμενοι επιχειρηματίες προσπαθούσαν διαρκώς, κατά τον χρόνο εκδόσεως του προσβαλλομένου κανονισμού, να καταστρατηγήσουν, στο μέτρο του δυνατού, τους επιβαλλομένους δασμούς.

Υπό τις συνθήκες αυτές, είναι εύλογη η εκτίμηση του Συμβουλίου ότι η εμμονή στις εν λόγω απόπειρες καταστρατηγήσεως δικαιολογούσε τη διατήρηση, με τον προσβαλλόμενο κανονισμό, του συνδυασμού ενός ειδικού και ενός μεταβλητού δασμού, που καθιερώθηκε με τον κανονισμό 643/94.

Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι ο πρώτος και ο δεύτερος λόγος πρέπει να απορριφθούν.

Επί του τρίτου λόγου, που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης

Κατ' αρχάς η προσφεύγουσα, αναφερόμενη στη νομολογία του Πρωτοδικείου (αποφάσεις της 12ης Ιανουαρίου 1995, T-85/94, Branco κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-45, σκέψη 32, και της 14ης Ιουλίου 1995, T-166/94, Koyo Seiko κατά

Συμβουλίου, Συλλογή 1995, σ. II-2129, σκέψη 103), υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο παρέβη την υποχρέωσή του που υπέχει από το άρθρο 190 της Συνθήκης, καθόσον δεν έχει εξηγήσει αρκούντως, με τον προσβαλλόμενο κανονισμό, γιατί ήταν απαραίτητη η επιβολή ενός ειδικού δασμού σε συνδυασμό με ένα μεταβλητό δασμό. Η προσφεύγουσα εμμένει στο γεγονός ότι, με την αιτιολογική σκέψη 42 του κανονισμού 643/94, το Συμβούλιο αιτιολόγησε διεξοδικώς την απόφασή του περί μεταβολής της μορφής του αρχικώς επιβληθέντος δασμού και συνδυασμού ενός ειδικού με ένα μεταβλητό δασμό (βλ. ανωτέρω σκέψη 5). Αντιθέτως, στον προσβαλλόμενο κανονισμό δεν αναφέρεται ο λόγος για τον οποίον ο ίδιος συνδυασμός ενός μεταβλητού και ενός ειδικού δασμού εξακολούθησε να είναι απαραίτητος κατά τον χρόνο εκδόσεως του εν λόγω κανονισμού. Η διατήρηση αυτού του συνδυασμού δύο δασμών στηρίζεται αποκλειστικά στο ότι «το περιθώριο ντάμπινγκ έχει παρουσιάσει μικρή μεταβολή από το χρόνο της προηγούμενης εξετάσεως» (αιτιολογική σκέψη 78 του προσβαλλομένου κανονισμού). Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι στο τελικό έγγραφο της ενημερώσεως (βλ. ανωτέρω, σκέψη 8), η Επιτροπή έδωσε διαφορετική εξήγηση για τη διατήρηση των μέτρων αυτής της μορφής, δηλαδή το γεγονός ότι «υποστηριζόταν ότι τα μέτρα συνέχιζαν να καταστρατηγούνται» (σ. 9).

63 Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ακόμη ότι, στις γραπτές παρατηρήσεις της που απηύθυνε στην Επιτροπή στις 15 Δεκεμβρίου 1997 και στις 25 Φεβρουαρίου 1998 (βλ. ανωτέρω, σκέψεις 9 και 13), αμφισβήτησε τη μορφή των μέτρων που σχεδιάζονταν για τον λόγο ότι θα ήταν ασυμβίβαστη με το άρθρο 9, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού. Προσθέτει ότι ο ισχυρισμός της Επιτροπής, στο από 16 Φεβρουαρίου 1998 έγγραφο της, ότι το σύστημα των συνδυασμένων δασμών έπρεπε να διατηρηθεί βάσει της αναλύσεως της καταστάσεως που επικρατούσε την εποχή εκείνη, δεν αποτελεί επαρκή αιτιολογία που να δικαιολογεί τη λήψη μέτρων που υπερβαίνουν το περιθώριο ντάμπινγκ, κατά παράβαση του άρθρου 9, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού.

64 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ακόμη ότι το χωρίο του τελικού εγγράφου ενημερώσεως, το οποίο μνημονεύει το Συμβούλιο στο υπόμνημά του αντικρούσεως, αντιστοιχεί ακριβώς στο περιεχόμενο των αιτιολογικών σκέψεων 78, 79 και 80 του προσβαλλομένου κανονισμού, με εξαίρεση την ακόλουθη φράση, η οποία παραλείπεται στον εν λόγω κανονισμό: «[Άλλωστε], υποστηρίχθηκε ότι τα μέτρα εξακολουθούν να καταστρατηγούνται». Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι, κατόπιν των επανειλημμένων εναντιώσεών της και ελλείψει αποδείξεων που να επαληθεύουν τις πληροφορίες σχετικά με την εξακολούθηση της καταστρατηγήσεως των μέτρων, τα κοινοτικά όργανα αποφάσισαν τελικώς να παραλείψουν τη δικαιολόγηση αυτή της διατηρήσεως ενός συστήματος που συνδυάζει την εφαρμογή ενός μεταβλητού και ενός σταθερού δασμού.

5 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι η αιτιολογία που απαιτεί το άρθρο 190 της Συνθήκης πρέπει να προβάλλει κατά τρόπο σαφή και όχι διφορούμενο το σκεπτικό της κοινοτικής αρχής, που έχει εκδώσει την προσβαλλόμενη πράξη, κατά τρόπον ώστε να επιτρέπει στους ενδιαφερομένους να λάβουν γνώση των λόγων για τους οποίους ελήφθη το μέτρο προκειμένου να υπερασπιστούν τα δικαιώματά τους και προκειμένου να είναι δυνατή η άσκηση ελέγχου από τον κοινοτικό δικαστή. Η έκταση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμηθεί σε σχέση με το περιεχόμενο και τη διαδικασία στο πλαίσιο των οποίων εκδόθηκε ο προσβαλλόμενος κανονισμός, καθώς και του συνόλου των νομικών διατάξεων που ρυθμίζουν το εν λόγω θέμα (απόφαση Petrotub και Republica κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα στη σκέψη 40, σκέψη 106).

6 Εν προκειμένω, η αιτιολογία του προσβαλλομένου κανονισμού πρέπει να εκτιμηθεί αφού ληφθεί υπόψη η αιτιολογία των κανονισμών 3068/92 και 643/94, που τροποποιήθηκαν με τον προσβαλλόμενο κανονισμό, καθώς και οι πληροφορίες που διαβιβάστηκαν στην προσφεύγουσα κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας και οι παρατηρήσεις που αυτή υπέβαλε σχετικά με το σύστημα που συνδυάζει την εφαρμογή δύο δασμών αντιντάμπινγκ κατά τη διάρκεια της ίδιας αυτής διαδικασίας. Εν προκειμένω, από την εξέταση του πρώτου και του δεύτερου λόγου, στο γενικό τους πλαίσιο, προκύπτει ότι η αιτιολόγηση του προσβαλλομένου κανονισμού επέτρεψε, στο γενικό της πλαίσιο, στην προσφεύγουσα και στο Πρωτοδικείο να λάβουν γνώση των λόγων για τους οποίους θεσπίστηκε το σύστημα επιβολής διπλών μέτρων. Επιβάλλεται να υπομνησθεί, συναφώς, ότι από τις αιτιολογικές σκέψεις 42 του κανονισμού 643/94 και 79 του προσβαλλομένου κανονισμού, καθώς και από την αλληλογραφία μεταξύ της Επιτροπής και της προσφεύγουσας κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας, προκύπτει ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός επέβαλε ειδικό δασμό προκειμένου να αποσοβηθεί ο κίνδυνος καταστρατηγήσεως του μεταβλητού δασμού, καθώς η διατήρηση του τελευταίου ήταν απαραίτητη προκειμένου για να αποφευχθεί η μείωση των τιμών εξαγωγής.

7 Τέλος, το Συμβούλιο, καθώς υποστηρίζει, δεν υποχρεούνται να επαναλάβει, στον προσβαλλόμενο κανονισμό, τους λόγους που εκτέθηκαν στην αιτιολογική σκέψη 42 του κανονισμού 643/94, εφόσον ο προσβαλλόμενος κανονισμός εκδόθηκε κατόπιν επανεξετάσεως του κανονισμού 643/94. Αρκούσε η ρητή αναφορά, η οποία και έγινε από το Συμβούλιο, του γεγονότος ότι οι συνθήκες δεν είχαν μεταβληθεί από την έκδοση του κανονισμού 643/94.

- 68 Επομένως ο τρίτος λόγος πρέπει επίσης να απορριφθεί.
- 69 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 70 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.
- 71 Επειδή οι προσφεύγουσα ηττήθηκε, και η Επιτροπή και ο ΣΕΠΠ ζήτησαν να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, η προσφεύγουσα πρέπει να καταδικαστεί να φέρει, πέραν των δικών της δικαστικών εξόδων, και τα δικαστικά έξοδα της Επιτροπής και του ΣΕΠΠ.
- 72 Το άρθρο 87, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας προβλέπει ότι τα όργανα που παρεμβαίνουν σε διαφορά φέρουν τα δικά τους δικαστικά έξοδα. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή θα φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) **Απορρίπτει την προσφυγή.**
- 2) **Η προσφεύγουσα θα φέρει τα δικαστικά της έξοδα και τα έξοδα του Συμβουλίου και του Συνδέσμου Ευρωπαϊών Παραγωγών Ποτάσας.**
- 3) **Η Επιτροπή θα φέρει τα δικαστικά της έξοδα.**

Lenaerts

Azizi

Moura Ramos

Jaeger

Mengozi

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 29 Σεπτεμβρίου 2000.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

K. Lenaerts